

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (sedmého senátu)

11. dubna 2024*

„Řízení o předběžné otázce – Sociální zabezpečení – Migrující pracovníci – Rodinné dávky – Nařízení (ES) č. 883/2004 – Článek 3 – Dávky v nemoci – Oblast působnosti – Příspěvek na poskytování péče – Státní příslušník členského státu, který bydlí a pracuje v jiném členském státě a pečuje o svého rodinného příslušníka v prvním členském státě – Akcesorická povaha k příspěvku ve stavu odkázanosti – Článek 4 – Rovné zacházení“

Ve věci C-116/23,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce podaná na základě článku 267 SFEU rozhodnutím Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Rakousko) ze dne 23. února 2023, došlým Soudnímu dvoru dne 27. února 2023, v řízení

XXXX,

za účasti:

Sozialministeriumservice,

SOUDNÍ DVŮR (sedmý senát),

ve složení: F. Biltgen, předseda senátu, N. Wahl a M. L. Arastey Sahún (zpravodajka), soudci,

generální advokát: J. Richard de la Tour,

za soudní kancelář: A. Calot Escobar, vedoucí,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření, která předložili:

- za XXXX: K. Mayr a D. Menkovic, jako zmocněnci,
- za rakouskou vládu: J. Schmoll a C. Leeb, jako zmocněnkyně,
- za českou vládu: M. Smolek a J. Vlácil, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi: F. Clotuche-Duvieusart a B.-R. Killmann, jako zmocněnci,

* Jednací jazyk: němčina.

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout věc bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 18 SFEU, článku 7 Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), článků 3, 4, 7 a 21 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení (Úř. věst. 2004, L 166, s. 1; Zvl. vyd. 05/05, s. 72 a oprava Úř. věst. 2013, s. 10), jakož i zásady efektivity.
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi XXXX a Sozialministeriumservice (Ministerstvo sociálních věcí, Rakousko) (dále jen „ministerstvo“) ve věci odmítnutí ze strany posledně uvedeného přiznat XXXX příspěvek na poskytování péče.

Právní rámec

Unijní právo

Nařízení č. 883/2004

- 3 Body 8, 9, 12 a 16 odůvodnění nařízení č. 883/2004 znějí takto:
 - „(8) Obecná zásada rovného zacházení má zvláštní význam pro pracovníky, včetně příhraničních pracovníků, kteří nebydlí v členském státě, v němž jsou zaměstnáni.
 - (9) Soudní dvůr několikrát vyjádřil stanovisko k možnosti rovného zacházení v případě dávek, příjmů a skutečností; tato zásada by měla být výslovně přijata a rozvíjena, přičemž je třeba respektovat obsah a smysl soudních rozhodnutí.
- [...]
- (12) S ohledem na přiměřenost je třeba dbát na to, aby bylo zajištěno, že zásada stejného posuzování skutečností nebo událostí nepovede k objektivně nezdůvodněným výsledkům nebo k případům souběhu dávek téhož druhu za tutéž dobu.
- [...]
- (16) Ve Společenství v zásadě neexistuje žádný důvod k tomu, aby byla práva na sociální zabezpečení učiněna závislými na místě bydliště dotyčné osoby; přesto ve zvláštních případech, zejména pokud jde o zvláštní dávky spojené s ekonomickou a sociální situací dotyčné osoby, by místo bydliště mohlo být bráno v úvahu.“

4 Článek 3 odst. 1 tohoto nařízení stanoví:

„Toto nařízení se vztahuje na veškeré právní předpisy týkající se těchto oblastí sociálního zabezpečení:

a) dávky v nemoci;

[...]

h) dávky v nezaměstnanosti;

[...]“

5 Článek 4 uvedeného nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, požívají osoby, na které se toto nařízení vztahuje, stejné dávky a mají podle právních předpisů kteréhokoli členského státu stejné povinnosti jako jeho státní příslušníci.“

6 Článek 5 téhož nařízení stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak a s ohledem na zvláštní prováděcí předpisy, použije se toto:

a) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu pobírání dávek sociálního zabezpečení a jiného příjmu přiznávány určité právní účinky, příslušná ustanovení těchto právních předpisů se použijí také na pobírání rovnocenných dávek získaných podle právních předpisů jiného členského státu a na příjem získaný v jiném členském státě;

b) jsou-li podle právních předpisů příslušného členského státu právní účinky připisovány existenci některých skutečností nebo událostí, přihlíží tento členský stát k podobným skutečnostem nebo událostem, které nastaly v kterémkoli členském státě tak, jako by k nim došlo na jeho území.“

7 Článek 7 nařízení č. 883/2004 stanoví:

„Nestanoví-li toto nařízení jinak, peněžité dávky náležející podle právních předpisů jednoho nebo více členských států nebo podle tohoto nařízení nelze snížit, změnit, pozastavit, odejmout nebo konfiskovat z toho důvodu, že příjemce nebo jeho rodinní příslušníci bydlí v jiném členském státě než ve státě, ve kterém se nachází instituce odpovědná za poskytování dávek.“

8 Článek 11 tohoto nařízení stanoví:

„1. Osoby, na které se vztahuje toto nařízení, podléhají právním předpisům pouze jediného členského státu. Tyto právní předpisy se určí v souladu s touto hlavou.

[...]

3. S výhradou článků 12 až 16 se:

a) na zaměstnance nebo osobu samostatně výdělečně činnou v členském státě vztahují právní předpisy tohoto členského státu;

[...]

9 Článek 21 uvedeného nařízení stanoví:

„1. Pojištěná osoba a její rodinní příslušníci bydlící nebo pobývající v jiném členském státě než v příslušném členském státě mají nárok na peněžité dávky poskytované příslušnou institucí v souladu s právními předpisy, které uplatňuje. Na základě dohody mezi příslušnou institucí a institucí místa bydliště nebo pobytu však může tyto dávky poskytovat instituce místa bydliště nebo pobytu na náklady příslušné instituce v souladu s právními předpisy příslušného členského státu.

[...]

Nařízení (EU) č. 492/2011

10 Článek 7 odst. 1 a 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. dubna 2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie (Úř. věst. 2011, L 141, s. 1), stanoví:

„1. S pracovníkem, který je státním příslušníkem členského státu, nesmí být na území jiného členského státu zacházeno z důvodu jeho státní příslušnosti jinak než s tuzemskými pracovníky, jde-li o podmínky zaměstnávání a pracovní podmínky, zejména z oblasti odměňování, skončení pracovního poměru a návratu k povolání nebo opětovného zaměstnání, pokud se stal nezaměstnaným.

2. Požívá stejné sociální a daňové výhody jako tuzemští pracovníci.“

Rakouské právo

AVRAG

11 Ustanovení § 14a odst. 1 Arbeitsvertragsrechts-Anpassungsgesetz (zákon, kterým se přizpůsobuje právní úprava v oblasti pracovních smluv, BGBL., 459/1993), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „AVRAG“), stanoví:

„Zaměstnanec může písemně požádat o zkrácení běžné pracovní doby, změnu pracovní doby nebo neplacenou dovolenou za účelem paleativní péče o osobu blízkou [...] na dobu určitou nepřesahující tři měsíce s uvedením začátku a délky trvání, a to i v případě, že zaměstnanec a osoba blízká spolu nesdílí společnou domácnost. [...]

12 Ustanovení § 14c odst. 1 tohoto zákona zní následovně:

„Za podmínky, že pracovní poměr trval nepřetržitě po dobu tří měsíců, se zaměstnanec a zaměstnavatel mohou písemně dohodnout na neplaceném pracovním volna za účelem péče o osobu blízkou v délce jednoho až tří měsíců, aby zaměstnanec mohl pečovat nebo pomáhat osobě blízké ve smyslu § 14a, která k datu začátku tohoto volna pobírá příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3 a vyšším podle § 5 Bundespflegegeldgesetz [(spolkový zákon o příspěvku ve stavu odkázanosti, BGBL., 110/1993), ve znění použitelném na spor v původním řízení (dále jen „BPGG“)]. [...]

BPGG

13 Ustanovení § 3a BPGG zní takto:

„1. Podle tohoto spolkového zákona mají nárok na příspěvek ve stavu odkázanosti, aniž pobírají základní dávku uvedenou v § 3 odst. 1 a 2, rakouští státní příslušníci, jejichž obvyklé bydliště se nachází v tuzemsku, pokud není k poskytování dávek na péči příslušný jiný členský stát podle nařízení [č. 883/2004] [...].

2. Rakouským státním příslušníkům jsou postaveni na roveň:

1) cizinci, na které se nevztahuje některý z následujících pododstavců, pokud rovné zacházení vyplývá z mezinárodních úmluv nebo unijního práva, nebo

[...]

3) osoby, které mají právo pobytu podle unijního práva [...]

[...]“

14 Ustanovení § 21c BPGG zní:

„1. Osoby, které se dohodly na neplaceném pracovním volnu za účelem péče o osobu blízkou podle § 14c AVRAG [...], mají během tohoto neplaceného pracovního volna za účelem péče o osobu blízkou – po dobu maximálně tří měsíců – nárok na příspěvek na poskytování péče podle ustanovení tohoto oddílu. [...] Na příspěvek na poskytování péče existuje právní nárok.

2. Dříve, než může osoba čerpající neplacené volno požádat o příspěvek na poskytování péče, musí být v rámci nyní pozastaveného pracovního poměru plně pojištěna [...] nepřetržitě po dobu tří měsíců [...]. Nestanoví-li tento spolkový zákon nebo vyhláška vydaná na základě odstavce 5 jinak, vyplácí se příspěvek na poskytování péče ve výši základní částky podpory v nezaměstnanosti [...].

3. Osoby, které za účelem paliativní péče o osobu blízkou nebo za účelem péče o těžce nemocné dítě

1) podle § 14a nebo § 14b AVRAG [...]

[...]

uplatnily nárok na neplacené pracovní volno za účelem péče o osobu blízkou, mají po tuto dobu nárok na příspěvek na poskytování péče podle ustanovení tohoto oddílu. [...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

15 Žalobce v původním řízení, italský státní příslušník, který od roku 2013 bydlí a pracuje v Rakousku, se podle § 14c odst. 1 AVRAG dohodl se svým zaměstnavatelem, že v době od 1. května 2022 do 13. června 2022 bude mít neplacené pracovní volno za účelem péče o osobu blízkou, aby mohl pečovat o svého otce, který bydlel v Itálii.

- 16 Dne 10. května 2022 podal tento žalobce ministerstvu žádost o příspěvek na poskytování péče podle § 21c odst. 1 BPGG za období od 10. května 2022 do 13. června 2022 z důvodu trvalé péče, kterou vyžadoval zdravotní stav jeho otce. Otec, který podle italského práva pobíral příspěvek ve stavu odkázanosti, by v případě, že by měl obvyklý pobyt v Rakousku, měl podle § 3a BPGG vzhledem ke svému zdravotnímu stavu nárok na příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3.
- 17 Otec žalobce v původním řízení zemřel dne 29. května 2022.
- 18 Rozhodnutím ze dne 7. června 2022 ministerstvo žádost žalobce v původním řízení zamítlo s odůvodněním, že jeho otec nepobíral příspěvek ve stavu odkázanosti podle rakouského práva, přičemž pobírání tohoto příspěvku osobou vyžadující péči je podle příslušného rakouského práva nezbytnou podmínkou k tomu, aby pečující osobě byl přiznán nárok na příspěvek na poskytování péče.
- 19 Dne 7. července 2022 podal žalobce v původním řízení proti tomuto rozhodnutí žalobu k Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud, Rakousko), který je předkládajícím soudem, v níž tvrdí, že příspěvek na poskytování péče nemá vůči příspěvku ve stavu odkázanosti akcesorickou povahu, protože příspěvek ve stavu odkázanosti se přiznává a vyplácí osobě odkázané na péči, zatímco příspěvek na poskytování péče se přiznává a vyplácí pečující osobě. Příspěvek na poskytování péče je tedy sociální dávkou poskytovanou ve prospěch pečující osoby a její přiznání se tedy řídí místem zaměstnání této osoby. Takovýto příspěvek je totiž nutno považovat za „dávky v nemoci“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004. Žalobce v původním řízení tvrdí, že vzhledem k tomu, že pracuje v Rakousku, se na něj podle čl. 11 odst. 3 písm. a) nařízení č. 883/2004 vztahují rakouské právní předpisy upravující příspěvek na poskytování péče, a že podle čl. 21 odst. 1 tohoto nařízení má na tuto dávku, která je peněžitou dávkou, nárok, i když pobývá v jiném členském státě.
- 20 Kromě toho žalobce v původním řízení tvrdí, že výklad obsažený v rozhodnutí ministerstva ze dne 7. června 2022 z nároku na příspěvek na poskytování péče v podstatě vylučuje státní příslušníky Evropské unie, kteří nemají rakouskou státní příslušnost, neboť pouze tito státní příslušníci mají zpravidla rodiče, kteří bydlí mimo rakouské území. Tento výklad tedy představuje nepřímou diskriminaci migrujících pracovníků nebo přinejmenším omezení volného pohybu pracovníků, což je v rozporu s článkem 45 SFEU a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011.
- 21 Předkládající soud zaprvé uvádí, že účastníci sporu v původním řízení se sice shodli na kvalifikaci příspěvku na poskytování péče jako „dávky v nemoci“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004, že by ale u tohoto příspěvku bylo rovněž možné vycházet z toho, že má povahu dávky v přechodné nezaměstnanosti, kterou by pak bylo nutno považovat za dávku v nezaměstnanosti.
- 22 Zadruhé, pokud jde o kvalifikaci příspěvku na poskytování péče jako „peněžitě dávky“, tento soud odkazuje na judikaturu Soudního dvora, podle níž jsou dávky vyplácené pečující osobě považovány za „dávky v nemoci“ podle nařízení č. 883/2004. Vzhledem k tomu, že dotčený příspěvek je poskytován pečující osobě, ale v konečném důsledku z něj má prospěch osoba odkázaná na péči, musí být proto kvalifikován nikoli jako „peněžitá dávka“, ale jako „věcná dávka“, která je vyplácena pouze za účelem péče o osoby s bydlištěm v Rakousku. Tento příspěvek je nicméně rovněž možné považovat za příspěvek, na který se nevztahuje nařízení č. 883/2004, nýbrž za příspěvek, který je závislý na pracovněprávním postavení pečující osoby, což by vedlo k tomu, že v tomto případě by tento příspěvek musel být vyplácen tehdy, pokud pečující osoba splňuje podmínky § 21c odst. 1 BPGG, a to nezávisle na místě bydliště osoby odkázané na péči.

- 23 Zatřetí si uvedený soud klade otázku, zda skutečnost, že žalobce v původním řízení před deseti lety využil svého práva na volný pohyb tím, že se usadil v Rakousku, má vliv na použití nařízení č. 883/2004, a zda proto odmítnutí přiznat mu příspěvek na poskytování péče nebrání výkonu tohoto práva volného pohybu.
- 24 Začtvrté, pokud jde o požadavek stanovený v § 3a BPGG, podle něhož nárok na rakouský příspěvek ve stavu odkázanosti mají pouze osoby odkázané na péči, které mají obvyklé bydliště na rakouském území, tentýž soud poznamenává, že pro rakouské státní příslušníky je přirozeně snadnější splnit toto kritérium než pro státní příslušníky jiných členských států, jako je v projednávaném případě otec žalobce v původním řízení, který měl bydliště v Itálii a patrně pobíral italský příspěvek ve stavu odkázanosti. Předkládající soud si tedy klade otázku ohledně existence nepřímé diskriminace ve smyslu článku 4 nařízení č. 883/2004 na základě státní příslušnosti, ale i místa bydliště, protože povinnost, podle níž pro získání nároku na příspěvek na poskytování péče musí osoba odkázaná na péči pobírat rakouský příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3 nebo vyšším, se dotýká spíše migrujících pracovníků, jako je žalobce v původním řízení, než rakouských státních příslušníků, jejichž rodiče zpravidla mají obvyklé bydliště v Rakousku.
- 25 Zapáté se tento soud táže, s ohledem na judikaturu Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud, Rakousko), z níž vyplývá, že každý orgán sociálního zabezpečení má posuzovat žádosti v duchu sociálního uplatňování práva ve prospěch pojištěnce, v jakém rozsahu je třeba zohlednit skutečnost, že žalobce v původním řízení splňoval podmínky pro vyplácení jiného výhodnějšího vnitrostátního příspěvku, a sice příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny podle § 21c odst. 3 BPGG, který není závislý na tom, zda osoba odkázaná na péči pobírá rakouský příspěvek ve stavu odkázanosti. Předkládající soud si klade otázku, zda navzdory tomu, že se tato judikatura nevztahuje na ministerstvo, které nemá povahu instituce sociálního zabezpečení, a navzdory tomu, že žalobce v původním řízení nepožádal o přiznání tohoto příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny, dotčená situace nepředstavuje nepřímou diskriminaci, která je v rozporu zejména s článkem 4 nařízení č. 883/2004 a s článkem 7 Listiny.
- 26 Za těchto podmínek se Bundesverwaltungsgericht (Spolkový správní soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Jedná se v případě příspěvku na poskytování péče (Pflegekarengeld, Rakousko) o dávku v nemoci ve smyslu článku 3 nařízení č. 883/2004, nebo případně o jinou dávku uvedenou v článku 3 nařízení č. 883/2004?
- 2) Pokud se jedná o dávku v nemoci, jedná se v případě příspěvku na poskytování péče o peněžitou dávku ve smyslu článku 21 nařízení č. 883/2004?
- 3) Jedná se v případě příspěvku na poskytování péče o dávku určenou pečující osobě, nebo o dávku určenou osobě odkázané na péči?
- 4) Spadá tedy do oblasti působnosti nařízení č. 883/2004 situace, kdy žadatel o příspěvek na poskytování péče, který je italským státním příslušníkem, má od 28. června 2013 trvalé bydliště v Rakousku ve spolkové zemi Horní Rakousko, v Rakousku v téže spolkové zemi od 1. července 2013 soustavně pracuje u téhož zaměstnavatele – tudíž nic nenasvědčuje tomu, že se daný žadatel nachází v postavení příhraničního pracovníka – a na období od 1. května 2022 do 13. června 2022, které je relevantní v projednávané věci, uzavřel se

zaměstnavatelem dohodu o neplaceném pracovním volnu za účelem péče o otce, který je italským státním příslušníkem a trvale bydlí v Itálii (v Sassuolu), a požaduje po dotčeném orgánu poskytnutí příspěvku na poskytování péče?

- 5) Brání článek 7 nařízení č. 883/2004, respektive zákaz diskriminace zakotvený v různých ustanoveních evropského práva (například v článku 18 SFEU, článku 4 nařízení č. 883/2004 a podobně) takové vnitrostátní právní úpravě, která poskytnutí příspěvku na poskytování péče podmiňuje tím, že osoba odkázaná na péči pobírá rakouský příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3 a vyšším?
- 6) Brání zásada efektivity zakotvená v unijním právu, respektive zákaz diskriminace zakotvený v různých ustanoveních unijního práva (například v článku 18 SFEU, článku 4 nařízení č. 883/2004 a podobně) za takových skutkových okolností, jako jsou skutkové okolnosti projednávané věci, uplatňování takové vnitrostátní právní úpravy, resp. ustálené vnitrostátní judikatury, která nestanoví žádný prostor pro překvalifikování „žádosti o příspěvek na poskytování péče“ na „žádost o příspěvek na poskytování péče o umírajícího člena rodiny“, protože je nepochybné, že byl použit formulář týkající se „žádosti o příspěvek na poskytování péče“, a nikoli „žádosti o příspěvek na poskytování péče o umírajícího člena rodiny“ a dále je nepochybné, že se zaměstnavatelem byla uzavřena dohoda, která hovoří o „péči o osoby blízké“ namísto o „terminální péči“ – ačkoli by k tomu, aby skutkové okolnosti projednávané věci v důsledku smrti otce odkázaného na péči jiné osoby, ke které mezitím došlo, v zásadě splňovaly rovněž podmínky pro poskytnutí příspěvku na poskytování péče z titulu neplaceného pracovního volna za účelem péče o umírajícího člena rodiny, postačovalo, aby byla se zaměstnavatelem uzavřena jiná dohoda a u příslušného orgánu podána jiná žádost?
- 7) Brání článek 4 nařízení č. 883/2004 nebo jiné ustanovení unijního práva (například článek 7 [Listiny]) takové vnitrostátní právní úpravě (§ 21c odst. 1 [BPGG]), která poskytnutí příspěvku na poskytování péče podmiňuje tím, že osoba odkázaná na péči pobírá rakouský příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3 a vyšším, zatímco jiná vnitrostátní právní úprava (§ 21c odst. 3 tohoto zákona) v případě použití na stejnou situaci dávku na takovouto podmínku neváže?

K předběžným otázkám

K první až čtvrté otázce

- 27) Podstatou první až čtvrté otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda pojem „dávky v nemoci“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že zahrnuje příspěvek na poskytování péče vyplácený zaměstnanci, který ošetřuje nebo pečuje o osobu blízkou, která má nárok na příspěvek ve stavu odkázanosti v jiném členském státě, a který má z tohoto důvodu nárok na neplacené pracovní volno. V případě kladné odpovědi se tento soud táže, zda takovýto příspěvek spadá pod pojem „peněžitě dávky“ ve smyslu tohoto nařízení.

K přípustnosti

- 28 Evropská komise tvrdí, aniž formálně namítla nepřípustnost těchto otázek, že nejsou relevantní pro řešení sporu v původním řízení, protože článek 45 SFEU a článek 7 nařízení č. 492/2011 se použijí bez ohledu na to, zda příspěvek na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, spadá do rozsahu působnosti nařízení č. 883/2004.
- 29 V tomto ohledu je třeba připomenout ustálenou judikaturu, podle které se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí žádosti podané vnitrostátním soudem je ze strany Soudního dvora možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 7. prosince 2023, *Obština Razgrad*, C-441/22 a C-443/22, EU:C:2023:970, bod 44 a citovaná judikatura).
- 30 V projednávané věci přitom z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce vyplývá, že předkládající soud považuje pro vyřešení sporu v původním řízení za relevantní odpověď, kterou Soudní dvůr poskytne na uvedené otázky, zejména za účelem kvalifikace dotčeného příspěvku na poskytování péče z hlediska unijního práva. Nelze tedy vycházet z toho, že by výklad unijního práva, o který požádal předkládající soud, zjevně nebyl nezbytný pro rozhodnutí ve věci, jež mu byla předložena.
- 31 První až čtvrtá otázka jsou tudíž přípustné.

K věci samé

- 32 Úvodem je třeba zdůraznit, že rozdíl mezi dávkami, které spadají do působnosti nařízení č. 883/2004, a dávkami, které jsou z ní vyloučeny, spočívá především v konstitutivních znacích každé dávky, zejména v jejím účelu a podmínkách jejího poskytování, a neodvíjí se od skutečnosti, zda tuto dávku vnitrostátní právní předpisy případně kvalifikují jako dávku sociálního zabezpečení (rozsudek ze dne 15. června 2023, *Thermalhotel Fontana*, C-411/22, EU:C:2023:490, bod 22 a citovaná judikatura).
- 33 Z ustálené judikatury tedy plyne, že dávka může být považována za dávku sociálního zabezpečení, pokud je příjemcům přiznávána bez individuálního posuzování a bez uvážení osobních potřeb na základě zákonem stanovené situace a dále se vztahuje k jednomu z rizik výslovně uvedených v čl. 3 odst. 1 nařízení č. 883/2004. Tyto dvě podmínky jsou kumulativní (rozsudek ze dne 15. června 2023, *Thermalhotel Fontana*, C-411/22, EU:C:2023:490, bod 23 a citovaná judikatura).
- 34 Pokud jde o první podmínku uvedenou v předchozím bodě tohoto rozsudku, je třeba připomenout, že ta je splněna, pokud se dávka poskytuje podle objektivních kritérií, která – jsou-li splněna – zakládají nárok na dávku, aniž příslušný orgán může zohlednit další osobní okolnosti (rozsudek ze dne 15. června 2023, *Thermalhotel Fontana*, C-411/22, EU:C:2023:490, bod 24 a citovaná judikatura).

- 35 V projednávaném případě je tato první podmínka zjevně splněna, protože příspěvek dotčený ve věci v původním řízení se podle § 21c odst. 1 poslední věty BPGG poskytuje automaticky, pokud žadatel má neplacené pracovní volno za účelem péče o osobu blízkou, aniž by ministerstvo zohledňovalo další osobní okolnosti tohoto žadatele.
- 36 Pokud jde o druhou podmínku uvedenou v bodě 33 tohoto rozsudku, čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 výslovně uvádí „dávky v nemoci“, kterými jsou dávky, jejichž hlavním účelem je vyléčení nemocného poskytnutím péče, kterou vyžaduje jeho stav, a poskytují se tedy ke krytí rizika spojeného s nemocí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. června 2023, Thermalhotel Fontana, C-411/22, EU:C:2023:490, bod 27 a citovaná judikatura).
- 37 V této souvislosti Soudní dvůr rozhodl, že za „dávky v nemoci“ ve smyslu tohoto ustanovení je nutno považovat výdaje vzniklé v důsledku stavu odkázanosti osoby odkázané na péči, které souvisejí s péčí poskytovanou této osobě nebo se zlepšením jejího každodenního života, jako jsou zejména výdaje, které jí zajišťují asistenci třetích osob, pokud jsou tyto výdaje určeny ke zlepšení zdravotního stavu a životních podmínek osob odkázaných na péči [v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 5. března 1998, Molenaar, C-160/96, EU:C:1998:84, body 23 a 24, a ze dne 25. července 2018, A (Osobní asistence pro zdravotně postiženou osobu), C-679/16, EU:C:2018:601, body 43 a 44, jakož i citovaná judikatura].
- 38 V projednávané věci sice přiznání příspěvku na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, vyplývá z toho, že pečující osoba má postavení zaměstnance. Toto přiznání je nicméně podmíněno tím, že osoba odkázaná na péči pobírá podle rakouského práva příspěvek ve stavu odkázanosti v určitém stupni.
- 39 Kromě toho je zřejmé, že příspěvek na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, i když je přiznáván a vyplácen pečující osobě za účelem kompenzace ztráty na výdělku, kterou tato osoba utrpěla během doby svého neplaceného pracovního volna, má rovněž a především za cíl umožnit pečující osobě poskytovat péči, kterou vyžaduje zdravotní stav osoby odkázané na péči, v konečném důsledku z něj tedy má prospěch především tato posledně uvedená osoba.
- 40 Za těchto podmínek je třeba vycházet z toho, že příspěvek na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, spadá pod pojem „dávky v nemoci“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004.
- 41 Pokud jde dále o otázku, zda tento příspěvek musí být kvalifikován jako „peněžitá dávka“ ve smyslu tohoto nařízení, je třeba upřesnit, že uvedený příspěvek představuje pevnou peněžitou částku, která je pravidelně vyplácena pečující osobě bez ohledu na skutečné náklady na péči, jejímž cílem je kompenzovat ztrátu na výdělku spojenou s neplaceným pracovním volnem za účelem péče o osobu blízkou, jakož i snížit náklady vyplývající z tohoto neplaceného pracovního volna.
- 42 V tomto ohledu z judikatury Soudního dvora vyplývá, že zaplacení příspěvků třetí osoby, kterou osoba odkázaná na péči využívá k domácí péči, musí být samo o sobě kvalifikováno jako peněžitě plnění, protože je ve vztahu k poskytování péče ve vlastním slova smyslu vedlejší v tom smyslu, že jeho účelem je usnadnit využití péče (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. července 2004, Gaumain-Cerri a Barth, C-502/01 a C-31/02, EU:C:2004:413, bod 27).

- 43 Proto musí být příspěvek na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, který má ve vztahu k vlastnímu příspěvku ve stavu odkázanosti, akcesorickou povahu, rovněž kvalifikován jako „peněžitá dávka“ ve smyslu nařízení č. 883/2004.
- 44 S ohledem na výše uvedené je třeba na první až čtvrtou otázku odpovědět, že čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „dávky v nemoci“ ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje příspěvek na poskytování péče vyplácený zaměstnanci, který ošetřuje nebo pečuje o osobu blízkou, která má nárok na příspěvek ve stavu odkázanosti v jiném členském státě, a který má z tohoto důvodu nárok na neplacené pracovní volno. Proto takovýto příspěvek spadá rovněž pod pojem „peněžité dávky“ ve smyslu tohoto nařízení.

K páté otázce

- 45 Úvodem je třeba uvést, že předkládající soud ve své páté otázce odkazuje na článek 18 SFEU.
- 46 V této souvislosti je třeba připomenout, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, jenž mu byl předložen. Z tohoto hlediska Soudnímu dvoru přísluší případně přeformulovat otázky, které jsou mu položeny. Soudní dvůr kromě toho může zohlednit i normy unijního práva, na které vnitrostátní soud ve své otázce neodkázal (rozsudek ze dne 7. září 2023, Groenland Poultry, C-169/22, EU:C:2023:638, bod 47 a citovaná judikatura).
- 47 Pokud jde o článek 18 SFEU, Soudní dvůr opakovaně uvedl, že toto ustanovení se použije samostatně pouze v situacích upravených unijním právem, pro něž Smlouva o FEU nestanoví zvláštní pravidla o zákazu diskriminace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Caisse nationale d'assurance pension, C-731/21, EU:C:2022:969, bod 28 a citovaná judikatura).
- 48 Zásada zákazu diskriminace však byla v oblasti sociálního zabezpečení provedena článkem 45 SFEU a článkem 4 nařízení č. 883/2004, jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek) (C-328/20, EU:C:2022:468, bod 98)].
- 49 S ohledem na všechny skutečnosti uvedené předkládajícím soudem je tedy třeba mít za to, že podstatou páté otázky tohoto soudu je, zda čl. 45 odst. 2 SFEU, článek 4 nařízení č. 883/2004, jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle níž přiznání příspěvku na poskytování péče podléhá podmínce, že osoba odkázaná na péči pobírá podle právních předpisů tohoto členského státu příspěvek ve stavu odkázanosti v určitém stupni.
- 50 V této souvislosti je třeba připomenout, že cílem článku 4 nařízení č. 883/2004 je zajistit v souladu s článkem 45 SFEU rovnost v oblasti sociálního zabezpečení bez ohledu na státní příslušnost tím, že v tomto ohledu odstraní jakoukoli diskriminaci vyplývající z vnitrostátních právních předpisů členských států. Článek 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 dále upřesňuje, že pracovník, který je státním příslušníkem jiného členského státu, požívá na území dalších členských států stejných sociálních a daňových výhod jako tuzemští pracovníci [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek), C-328/20, EU:C:2022:468, body 93 a 94 a citovaná judikatura].

- 51 Pojem „sociální výhoda“, který čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 vztahuje i na pracovníky, kteří jsou státními příslušníky jiných členských států, zahrnuje všechny výhody – bez ohledu na to, zda jsou spojeny s pracovní smlouvou – které jsou obecně přiznávány tuzemským pracovníkům, zejména z důvodu jejich objektivního postavení pracovníků nebo ze samotného důvodu jejich bydliště v tuzemsku, takže jejich rozšíření na pracovníky, kteří jsou státními příslušníky jiných členských států, se jeví jako způsob usnadnění jejich pohybu uvnitř Unie, a tudíž jejich integrace v hostitelském členském státě. Odkaz na sociální výhody uvedený v tomto ustanovení nelze vykládat zužujícím způsobem [rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek), C-328/20, EU:C:2022:468, bod 95 a citovaná judikatura].
- 52 Kromě toho z judikatury Soudního dvora vyplývá, že určité dávky mohou představovat jak dávky v nemoci ve smyslu čl. 3 odst. 1 písm. a) nařízení č. 883/2004, tak i sociální výhodu ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 [v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek), C-328/20, EU:C:2022:468, bod 96 a citovaná judikatura].
- 53 Skutečnost, že z příspěvku na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, má – jak bylo uvedeno v bodě 39 tohoto rozsudku – prospěch především osoba odkázaná na péči, nemá tudíž vliv na jeho kvalifikaci rovněž jako „sociální výhody“ ve smyslu čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011, protože tento příspěvek je určen k zajištění pracovníka, který po dobu pracovního volna nevykonává žádnou pracovní činnost a nepobírá proto žádnou odměnu za práci.
- 54 Je tomu tak tím spíše, že – jak bylo uvedeno v bodě 48 tohoto rozsudku – článek 4 nařízení č. 883/2004 a čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 konkretizují pravidlo rovného zacházení v oblasti sociálního zabezpečení zakotvené v článku 45 SFEU. Tato dvě ustanovení proto musí být v zásadě vykládána týmž způsobem a v souladu s článkem 45 SFEU [rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek), C-328/20, EU:C:2022:468, bod 98].
- 55 Za těchto podmínek představuje podle judikatury Soudního dvora rozlišování na základě bydliště, které může působit především v neprospěch státních příslušníků jiných členských států, neboť osobami, které v příslušném členském státě nemají bydliště, jsou nejčastěji ty, které nejsou jeho státními příslušníky, nepřímou diskriminací na základě státní příslušnosti, kterou je možno připustit pouze za podmínky, že je objektivně odůvodněná [rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek), C-328/20, EU:C:2022:468, bod 99 a citovaná judikatura].
- 56 V projednávané věci je přiznání příspěvku na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, podmíněno podle § 21c odst. 1 BPGG ve spojení s § 14c odst. 1 AVRAG a § 3a BPGG podmínkou, že osoba odkázaná na péči pobírá podle rakouského práva příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3 nebo vyšším. Tento příspěvek na poskytování péče se tedy přiznává pouze v případě, že rakouské orgány jsou příslušné pro poskytování příspěvku ve stavu odkázanosti osobě odkázané na péči. Proto musí být přímá vazba na členský stát obvyklého bydliště osob odkázaných na péči považována za prokázanou.
- 57 Z toho vyplývá, že skutečnost, že příspěvek na poskytování péče má akcesorickou povahu ve vztahu k příspěvku ve stavu odkázanosti, který je poskytován na základě příslušných rakouských právních předpisů, může mít větší dopad na migrující pracovníky, jako je žalobce v původním řízení, jehož otec měl bydliště v jiném členském státě, než na rakouské státní příslušníky, jejichž rodina, a zejména rodiče, mají zpravidla obvyklé bydliště v Rakousku.

- 58 Je tedy zřejmé, že tato akcesorická povaha příspěvku na poskytování péče vede k nepřímé diskriminaci na základě státní příslušnosti, kterou lze připustit pouze tehdy, je-li objektivně odůvodněna.
- 59 V této souvislosti Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že taková nepřímá diskriminace, aby bylo možné ji odůvodnit, musí být způsobilá zaručit uskutečnění legitimního cíle a nesmí překračovat meze toho, co je pro dosažení tohoto cíle nezbytné [rozsudek ze dne 16. června 2022, Komise v. Rakousko (Indexace rodinných dávek), C-328/20, EU:C:2022:468, bod 104 a citovaná judikatura].
- 60 Předkládací rozhodnutí sice neobsahuje žádné informace týkající se případného odůvodnění akcesorické povahy příspěvku na poskytování péče ve vztahu k příspěvku ve stavu odkázanosti ve stupni 3 nebo vyšším, přiznanému podle příslušných rakouských právních předpisů, Komise ve svém písemném vyjádření nicméně poukazuje na cíl zachování finanční rovnováhy vnitrostátního systému sociálního zabezpečení.
- 61 V této souvislosti je třeba zdůraznit, že Soudní dvůr již rozhodl, že nařízení č. 883/2004 nezavádí společný systém sociálního zabezpečení, ale zachovává existenci odlišných vnitrostátních systémů. Členské státy si zachovávají pravomoc organizovat své systémy sociálního zabezpečení a při neexistenci harmonizace na úrovni Unie je na každém členském státu, aby ve svých právních předpisech vymezil, za jakých podmínek vzniká nárok na sociální dávky (rozsudek ze dne 15. září 2022, Rechtsanwaltskammer Wien, C-58/21, EU:C:2022:691, bod 61 a citovaná judikatura).
- 62 Vzhledem k tomu, že – jak uvádí Komise ve svém písemném vyjádření – stupeň odkázanosti může naznačovat míru péče, kterou dotyčná osoba potřebuje, což případně znamená, že pečující osoba nemůže vykonávat svou výdělečnou činnost, se cíl omezit nárok na dávky financované z veřejných prostředků na případy odkázanosti ve stupni 3 nebo vyšším jeví jako legitimní.
- 63 Je však třeba zdůraznit, že takováto podmínka týkající se stupně 3 nebo vyšší stavu odkázanosti může být rovněž splněna, pokud je příspěvek ve stavu odkázanosti poskytován podle právních předpisů jiného členského státu. V tomto ohledu je třeba připomenout, že článek 5 nařízení č. 883/2004 ve smyslu bodu 9 odůvodnění tohoto nařízení zakotvuje zásadu rovného nakládání s dávkami, příjmy a skutečnostmi, kterou vytyčila judikatura a kterou chtěl unijní normotvůrce zapracovat do textu tohoto nařízení proto, aby byla tato zásada rozvíjena, a to za současného respektování obsahu a smyslu rozhodnutí Soudního dvora (rozsudek ze dne 12. března 2020, Caisse d'assurance retraite et de la santé au travail d'Alsace-Moselle, C-769/18, EU:C:2020:203, bod 42, jakož i citovaná judikatura).
- 64 Je však v konečném důsledku na předkládajícím soudu, aby zejména ve světle úvah uvedených v bodech 61 až 63 tohoto rozsudku a na základě všech dostupných relevantních skutečností posoudil, zda s ohledem na odůvodnění přípustná v unijním právu, která byla připomenuta v bodě 59 tohoto rozsudku, zejména pokud jde o existenci případného rizika závažného narušení finanční rovnováhy vnitrostátního systému sociálního zabezpečení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 28. dubna 1998, Kohll, C-158/96, EU:C:1998:171, bod 41 a ze dne 15. září 2022, Rechtsanwaltskammer Wien, C-58/21, EU:C:2022:691, bod 74, jakož i citovaná judikatura), může být akcesorická povaha dotčeného příspěvku na poskytování péče ve vztahu k příspěvku ve stavu odkázanosti ve stupni 3 nebo vyšším, přiznanému podle rakouských právních předpisů, odůvodněna. Nepřímá diskriminace na základě státní příslušnosti, o kterou se jedná ve věci v původním řízení a která je uvedena v bodě 58 tohoto rozsudku, přitom může být odůvodněna

pouze tehdy, pokud soudržným a systematickým způsobem slouží dosažení sledovaného cíle (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 8. prosince 2022, Caisse nationale d'assurance pension, C-731/21, EU:C:2022:969, bod 37 a citovaná judikatura), což přísluší rovněž ověřit předkládajícímu soudu.

- 65 S ohledem na výše uvedené úvahy je třeba na pátou otázku odpovědět, že čl. 45 odst. 2 SFEU, článek 4 nařízení č. 883/2004, jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení č. 492/2011 musí být vykládány v tom smyslu, že brání právní úpravě členského státu, podle níž přiznání příspěvku na poskytování péče podléhá podmínce, že osoba odkázaná na péči pobírá podle právních předpisů tohoto členského státu příspěvek ve stavu odkázanosti v určitém stupni, ledaže je tato podmínka objektivně odůvodněna legitimním cílem, který spočívá zejména v zachování finanční rovnováhy vnitrostátního systému sociálního zabezpečení, a představuje přiměřený prostředek umožňující dosažení tohoto cíle.

K šesté a sedmé otázce

- 66 Podstatou šesté a sedmé otázky předkládajícího soudu, které je třeba zkoumat společně, je, zda článek 4 nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní právní úpravě nebo judikatuře, která pro přiznání příspěvku na poskytování péče a příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny stanoví odlišné podmínky a která neumožňuje překvalifikovat žádost o příspěvek na poskytování péče na žádost o příspěvek na poskytování péče o umírajícího člena rodiny.
- 67 V této souvislosti z článku 48 SFEU, který upravuje koordinaci právních předpisů členských států, avšak nikoli jejich harmonizaci, a na jehož základě bylo přijato nařízení č. 883/2004, vyplývá, že tímto ustanovením nejsou dotčeny hmotněprávní a procesní rozdíly mezi systémy sociálního zabezpečení každého členského státu, a tudíž ani rozdíly mezi nároky v nich pojištěných osob, neboť každý členský stát si ponechává pravomoc určit při dodržení unijního práva ve svých právních předpisech podmínky pro poskytování dávek v rámci systému sociálního zabezpečení [rozsudek ze dne 25. listopadu 2021, Finanzamt Österreich (Rodinné dávky pro rozvojového pracovníka), C-372/20, EU:C:2021:962, bod 70 a citovaná judikatura].
- 68 Nařízení č. 883/2004 tedy nezavádí společný systém sociálního zabezpečení, ale umožňuje, aby nadále existovaly různé vnitrostátní systémy, a jeho jediným cílem je zajistit koordinaci těchto systémů, aby byl zaručen účinný výkon volného pohybu osob. Členské státy si tak ponechávají pravomoc organizovat své systémy sociálního zabezpečení [rozsudek ze dne 25. listopadu 2021, Finanzamt Österreich (Rodinné dávky pro rozvojového pracovníka), C-372/20, EU:C:2021:962, bod 71 a citovaná judikatura].
- 69 V projednávané věci z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že podmínky pro přiznání příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny podle § 21c odst. 3 BPGG se liší od podmínek, které jsou v odstavci 1 tohoto ustanovení stanoveny pro přiznání příspěvku na poskytování péče, o který se jedná ve věci v původním řízení, protože § 21c odst. 3 BPGG nevyžaduje, aby osoba odkázaná na péči pobírala rakouský příspěvek ve stavu odkázanosti ve stupni 3 nebo vyšším, jak stanoví § 21c odst. 1 BPGG.

- 70 Kromě toho v takové situaci, jako je situace dotčená ve věci v původním řízení, ministerstvo podle ustálené judikatury Verwaltungsgerichtshof (Nejvyšší správní soud) patrně není povinno žádost o příspěvek na poskytování péče posoudit v duchu sociálního uplatňování práva ve prospěch žadatele, i když žadatel splňuje podmínky pro přiznání výhodnějšího vnitrostátního příspěvku, kterým je příspěvek na poskytování péče o umírajícího člena rodiny podle § 21c odst. 3 BPGG.
- 71 Nicméně, jak tvrdí rakouská vláda ve svém písemném vyjádření, rozdílné pojetí dvou různých nároků na dávky sociálního zabezpečení, které sledují různé cíle, jakož i způsob uplatnění těchto nároků před příslušnými vnitrostátními orgány, se řídí výlučně vnitrostátním právem.
- 72 Zdá se tedy, že rozdílné pojetí podmínek pro přiznání příspěvku na poskytování péče a příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny nemá diskriminační účinky v neprospěch osob, které využily svého práva na volný pohyb.
- 73 Z výše uvedeného vyplývá, že na šestou a sedmou otázku je třeba odpovědět, že článek 4 nařízení č. 883/2004 musí být vykládán v tom smyslu, že nebrání vnitrostátní právní úpravě nebo judikatuře, která pro přiznání příspěvku na poskytování péče a příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny stanoví odlišné podmínky a která neumožňuje překvalifikovat žádost o příspěvek na poskytování péče na žádost o příspěvek na poskytování péče o umírajícího člena rodiny.

K nákladům řízení

- 74 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (sedmý senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 3 odst. 1 písm. a) nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 ze dne 29. dubna 2004 o koordinaci systémů sociálního zabezpečení**

musí být vykládán v tom smyslu, že

pojem „dávky v nemoci“ ve smyslu tohoto ustanovení zahrnuje příspěvek na poskytování péče vyplácený zaměstnanci, který ošetřuje nebo pečuje o osobu blízkou, která má nárok na příspěvek ve stavu odkázanosti v jiném členském státě, a který má z tohoto důvodu nárok na neplacené pracovní volno. Proto takovýto příspěvek spadá rovněž pod pojem „peněžité dávky“ ve smyslu tohoto nařízení.

- 2) Článek 45 odst. 2 SFEU, článek 4 nařízení č. 883/2004, jakož i čl. 7 odst. 2 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 492/2011 ze dne 5. dubna 2011 o volném pohybu pracovníků uvnitř Unie**

musí být vykládány v tom smyslu, že

že brání právní úpravě členského státu, podle níž přiznání příspěvku na poskytování péče podléhá podmínce, že osoba odkázaná na péči pobírá podle právních předpisů

tohoto členského státu příspěvek ve stavu odkázanosti v určitém stupni, ledaže je tato podmínka objektivně odůvodněna legitimním cílem, který spočívá zejména v zachování finanční rovnováhy vnitrostátního systému sociálního zabezpečení, a představuje přiměřený prostředek umožňující dosažení tohoto cíle.

3) Článek 4 nařízení č. 883/2004

musí být vykládán v tom smyslu, že

nebrání vnitrostátní právní úpravě nebo judikatuře, která pro přiznání příspěvku na poskytování péče a příspěvku na poskytování péče o umírajícího člena rodiny stanoví odlišné podmínky a která neumožňuje překvalifikovat žádost o příspěvek na poskytování péče na žádost o příspěvek na poskytování péče o umírajícího člena rodiny.

Podpisy